

**DIALOGURI CU
SUFLETUL**

Anida Lasto

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2018

*Te-ai gândit la dor în tot
pustiul pe care te-ai decis
să-l conturezi între noi?*

OKZONE

Port un dialog cu Sufletul meu. Nu-l mai iubesc și vreau să-i explic de ce aleg să mă îndepărtez de el. I-am dat întâlnire pe dealul de unde văd marea mai departe și simt vântul ca făcând parte din pielea mea. Pe timp de noapte- să nu ne privim în ochi, dar să ne putem auzi cel mai bine. Stelele ne sunt spectatorii unui teatru jucat cu întârziere. Iubesc muntele, dar mă regăsesc cel mai bine în mare. Sălbăticia-mi oglindită-n aceleași valuri care îmi reflectă calmul, mă ajută să rămân tăcută la picioarele întinderii de apă ce uneori o percep ca pe o mamă, iar alteori ca pe o fiică. Înstrăinate ambele în alte veacuri, dar regăsite cu aceeași familiaritate de fiecare dată. Lunii îi încredințez secretele fiindcă e mută, însă marea mi le urlă zgomotos atunci când îmi pătrunde-n suflet, inundându-mă cu desăvârșirea unui creator de destin murdărit pe plaja opțiunilor infinite. Mă simt zeiță înainte de a mă aventura în albastrul schimbător. Apoi mă simt furnică, un grăunte dintr-un univers al căror stăpâni sunt doar pescărușii rătăciți și înfomețați de iubire. Marea e singura capabilă să trezească în mine fericirea și tristețea simultan.

L-am adus aici fiindcă e singurul loc în care-mi imaginez moartea ca fiind nu doar suportabilă, ci poate chiar plăcută. Fiindcă l-am iubit atât de mult, aleg să-l îngrop și pe el în bucata-mi de spirit mângâiat de briză-n dimineți răcoroase. Locul meu special nu cunoaște apusul, ci doar răsăritul zilnic sângărând noi începuturi mai mult sau mai puțin dorite.

Aleg să tac o lungă perioadă înainte de a-i vorbi. Îmi potolesc oftările și, paradoxal, de data asta nu mi-e greu. Încă o dovadă a faptului că nu mai simt din cauza lui? Cert este că astăzi ochii mei privesc critic ceea ce până nu demult iubeam fără strop de rațiune. Îl privesc pe furiș cu coada ochiului și îi observ un tremur în colțul stâng al gurii pe care nu mai am pofta de a o împlini cu propriile-mi buze. Tremură cu o gravitate constantă într-o așteptare prelungă. Îl mai chinui câteva clipe. O merită din plin, iar eu sunt lipsită de chef. O singură urmă de fior mă împunge din când în când în încercarea de a mă face să conștientizez ultimul rămas-bun care-mi va fi responsabilitate deplină. Am cântărit mult situația, în ansamblu și pe bucăți, și mi-am promis că nu mai dau înapoi fie și cu prețul arderii pe un rug etern în detrimentul înecului în apa sărată. Dar suntem ființe ciudate ce emitem declarații titanice înainte de a păși pe eșafodul deciziilor definitive. Curajul ne joacă feste în directă proporționalitate cu lașitatea pe care încercăm să o mascăm, dar care totuși ne este singura identitate reală și desigur atât de renegată.

Îmi adun brațele în juru-mi și-mi îmbrățișez singură genunchii. De corpul lui mă lipsesc. Poartă mai multă răceală-n suflet decât un ghețar ocolit de măsura timpului. Ori e născut din focul unui iad în care până și demonii refuză să locuiască. Nu mă pot decide. Aș putea să-i vorbesc despre noi, despre el mai mult decât despre mine, așa cum l-am obișnuit. Dar astăzi e doar despre mine. Aș putea să-l lovesc în slăbiciuni, dar îmi aleg o armă care să-l tortureze mai lent. Și-mi încep

verdictul definitiv, închizându-mi rănilile pentru totdeauna.

- Degetele tale nu-mi vor cânta emoții pe piele, buzele tale nu vor cunoaște buzele mele, iar îmbrățișările nu ne vor pierde-n răsărit. Altcineva îți va urla iubirea-n lume, eu o voi stinge-n șoapte. Ne pierdem sufletele, le contopim cu altele străine și ne va spăla marea de păcatul nesincerității. Dar nu și timpul. Clipele nebune nu ne vor ierta lipsa curajului, iar viteza lor ne va topi ca pe o lumânare stinsă înainte de vreme. În întuneric ne vom pierde luminile din priviri. Ah marea - turbată parte din existența-mi efemeră! Cu valuri nervoase de neputință, cu miros de sare și alge adunate de vânt. Cu pietre măcinate-n nisip pentru îngroparea unei părți din noi. Cea mai luminoasă. Ne rămâne întunericul luminat de Luna care ne știe cele mai intime secrete. Îmi cântă marea oda drumului ce trebuie să-l măsoar cu pașii. Desculță. Alteori, mă ascultă în liniște. Atunci când eu urlu cu disperare. Murim zilnic în secunde de visare. Vom muri complet în sfârșitul clepsidrei de uitare.

- M-ai adus la mare pentru că vrei să mă redescoperi sau pentru că vrei să mă ucizi? În tine.

- Probabil că sunt precum un cimitir ambulant cu emoții îngropate adânc. Să nu le mai simt mirosul amintirii fericite. Sentimentele sunt slăbiciuni ce ne îngreunează pașii inutil. M-am săturat de tine. Îmi faci viața mai complicată, îmi aduci prea multe dureri de care nu am nevoie.

- Apreciez sinceritatea. Într-adevăr, te mângâie razele Lunii mai lin decât am făcut-o eu în ultima vreme. Îți înțeleg dorința, dar tu înțelegi că dorințele sunt și ele stări de moment care se schimbă sau, pur și simplu, trec?

- Suflete, poate ai fost doar o lecție, un fragment, o bucată de drum mult prea bătătorită deja. Mă îneacă praful tău. Hai să luăm o pauză. Vreau să ne distanțăm. Uite, nu te ucid așa cum crezi. Tu nu vezi că drumul s-a îngustat și nu mai avem loc amândoi? Răscolim prea mult praf și construim furtuni din nisip. Nu ne ajută.

- Te-ai gândit la dor în tot pustiul pe care te-ai decis să-l conturezi între noi?

- Dorul e tot specialitatea ta, Suflete. Ești foarte egoist. Ți-am mai spus?

- În fiecare zi.

- Am uitat...

- Eu nu pot uita. Vorbele tale îmi rămân cicatrici pentru eternitate.

- Dramatizezi prea mult. Totul trece. Te victimizezi și mă plictisești.

- Dragul meu călău, trăiesc prin tine și pentru tine. Putem scrie cea mai frumoasă poveste împreună...

- Toate poveștile au un sfârșit. La ce bun? Hai mai bine să nu mai proiectăm idealuri de neatins. Gustul dezamăgirii e amar. Prefer vinul, mulțumesc!

- Sunt suflete ce iubesc alte suflete în absență. De-am fi mai aproape, ne-am topi așteptările și am așterne altfel gândurile. Sunt prietenii ce se nasc din ploi de versuri și sunt iubiri ce mor în cuvinte nerostite. Murim în pauzele de tăceri. Strop cu strop. Sunt suflete ce iubesc alte suflete în explozii de lumini. De-am fi mai departe, artificiile s-ar stinge-n nopțile prea reci. Sunt doruri ce n-ar rezista în timp și șoapte ce s-ar pierde prea ușor. Sunt suflete ce iubesc alte suflete în tăcere. Nu se ating, nu își vorbesc, nu se văd și nu se vor. Dar se iubesc mai mult ca alte suflete. Sunt dureri purtate-adânc în inimi prea fragile, ce se tem să nu se spargă dacă se-ntâlnesc. Eu sunt Sufletul care iubește și partea cea mai neagră din tine. Te iubesc și fericită, dar te iubesc și atunci când lacrimile îți scurg machiajul în furtuni existențiale din care nu mai știi cum să ieși. Te iubesc întregă, nu pe bucăți. Și totuși, tocmai de mine alegi să te îndepărtezi.

- Cândva te-am iubit mai mult decât ai fi putut înțelege. Atunci nu gândeam.

“Pașii tăi s-au împiedicat atunci când te îndepărtai de pașii mei. Ai făcut o pauză, te-ai uitat timid înapoi, ai murmurat o mulțumire, apoi ai plecat definitiv. Te urmăream în tăcere pe buze și cu urlete-n suflet. Eu am rămas pe loc. Nu am îndrăznit să mă mișc sau să sper. Urmele tale mi-au săpat gândurile, le-au amestecat și

le-au lăsat să se așeze singure înapoi. Coridoarele vieții
ne-au micșorat pașii. Și noi ne-am pierdut.”

*

*Tineretea se concentrează
în jurul trăirilor și mai
puțin în jurul gândirii. De
aici și dramele existențiale
prin care tinerii se zbat în
frământări sufletești, care
par a fi cele mai mari
probleme din lume.*

Undeva între pauzele dintre săptămâni, luni și ani, atunci când trăiam cu Sufletul, el își lua rămas-bun de la mine. Atunci nu conta iubirea mea. Nici lacrimi ce lăsa în urmă, rugăminți sau suferințe de nevindecat.

- Timpul le va rezolva pe toate... Mă doare și îmi pare rău că nu am fost la fel de constant în hotărâre.

- De ce să te doară? De ce să-ți pară rău?

- Poate că nu sunt suficient de matur pentru a lua o astfel de decizie radicală... Mi-ar fi plăcut să îmi asum tot... Dar nu pot.

- Nu ai motive pentru care să te doară. Ai fost cinstit cu tine și cinstit cu mine. Nu văd de ce ar rămâne loc pentru dureri.

- ... Indiferent de situație... Indiferent de timp, anotimp... Vei fi parte din viața mea și din sufletul meu... Alături de tine am împărțit idei... Am învățat din dialoguri... Am devenit ceea ce sunt și datorită ție.

Am fost o proastă. Atunci când am simțit iubire prin suflet, am fost o proastă. Ne oferim bucăți din întregul nostru, prea ieftin sau chiar gratuit. Cu prețul unor suferințe pe care nu le merităm. Ne mulțumim cu fărâmituri, crezând că ne îndulcim cu un tort la care nu mai ajungem nici visând, nici sperând. Rămâne o masă goală și prea multă tăcere între noi. Atâta tăcere încât scaunele se sfărâmă sub propria lor greutate. Prea pline de nimic.

Aș vrea să-ntorc timpul. Pe față și pe dos. Să cos dureri cu fir de amintiri. Dar mă întoarce el la tine. Mereu la tine. Ne învățăm în cercul vicios al unor proiecții moderate cu ironie. Uităm să clipim pentru a nu pierde din imagini. Regizorul ne-a înșelat chiar dacă noi ne-am jucat rolurile perfect.

Îmi plimb tălpile pe gresia rece și nu găsesc geamurile. E întuneric în casa din sufletul meu. M-am blocat pe interior și am decis să nu-ți mai dau drumul înăuntru. Degeaba bați la uși tăcute. E seară acum și nu mi-e dor de soare. Tulburătoare noapte se anunță. Lacătul ușii l-am pus și pe destin. Ai pierdut cheia atunci când ai plecat întâia oară. Să știi că nu te iert pentru durere. Mi-ai ciobit din ființă atunci când ai crezut că poți trișa. Căutările tale nu mă mai ajung fiindcă ezitarea ta mi-a fost de-ajuns.

S-a aburit și oglinda de când îți vorbesc. Ceva în mine a rămas totuși cald.

Gresia e la fel de rece.

Eu sunt Ella, fata din visul Sufletului. Am fost prea copilă când ne-am întâlnit. M-a fermecat cu vorbele și m-a învățat să dansez cu emoțiile în prea puține pauze. Apoi am început eu să-mi visez Sufletul. Cum să-i rezist? M-am îndrăgostit nebunește de el. El m-a învățat să simt, eram înecată în profunzime și totuși încă respiram. Respiram iubire. Pentru întâia oară. Tineretea se concentrează în jurul trăirilor și mai puțin în jurul gândirii. De aici și dramele existențiale prin care tinerii se zbat în frământări sufletești, care par a fi cele mai

mari probleme din lume. În aceeași categorie mă aflu și eu. Trăiam prin el.

- Suflete... Te iubesc! Astăzi te iubesc cu toată ființa mea!

- Doar astăzi, Ella? îmi răspunse amuzat.

- Astăzi ating infinitul prin fericire. Alte gânduri nici nu mai contează. Azi trăim cu adevărat!

- Copila mea dragă! Mă faci să mă simt mai tânăr decât sunt, îmi dai energie! Te iubesc!

Însă magia emoțiilor necontrolate, ce ne aduc iluzia apogeului unei fericiri apărute din neant, e mai înșelătoare decât esența propriilor așteptări clădite pe un fundament rupt de realitate. După câteva luni, am învățat să supraviețuiesc cu dureri purtate într-un suflet din ce în ce mai mic. Sufletul m-a înșelat. Cu un zâmbet amar într-un colț de gură semi-deschis. I-am simțit ironia ascunsă-n oglinda unei neputințe rușinoase. Când iubirea sfâșie bucăți de carne și le amestecă în praf de gânduri, se scurg lacrimi de dureri ascunse.

M-a înșelat în același timp în care mie îmi declara iubire. Fără să știu. Iar dacă intuiția încerca să mă trezească din minciunile trăite, o alungam cu vehemență. Fiindcă minciuna mea era mai ușor de suportat. Îmi spuneam că încă mă iubește și că trecem doar printr-o perioadă mai dificilă. Alegeam să fiu oarbă. Căci n-aș fi suportat războiul dintre propriul meu orgoliu și iubirea pe care nu eram capabilă să o alung.

Preferam să trăiesc cu îndoieli reprimite, decât să mă lovesc de certitudini pe care nu le puteam accepta. Pentru că el îmi devenise cea mai mare slăbiciune. Însă visul frumos avea să devină coșmar.

E seară și bate vântul în stropul meu de vis. Te-aș atinge cu buzele-mi fierbinți pe trupul îndepărtat. Aș face dragoste cu ideile tale împrăștiate, adunându-le în secunde de împlinire absolută. Ești momentul meu de fericire și suspin. Un chin prea greu de suportat pe pielea-mi obosită.

Dar nu mai ești al meu.

Se înalță fumul din țigară către nicăieri. Iar te pierzi prin așternuturi străine de inima ta. Departe de tine. În gând cu mine. În suflet pustiu. Mă arde un foc pe interior ce nu-l pot stinge cu tăcerea ta. Lacrimile nu-mi sunt de ajuns. Aș vrea să nu mai doară bucățile de carne ce-mi tremură de dor. Dar m-ai pierdut în patul ei. Eu mă dezobișnuiesc de tine în dezamăgire.

Cuvintele sunt de prisos atunci când renunți la visuri. Rămâi mut în fața neputinței. Singura muțenie sfântă. Cât de mult bine e în viața ta atunci când plutești la voia întâmplării pe maluri străine de nisip, unde marea se lovește de pietrele fatalismului? Cât de mult rău e în viața ta atunci când te scufunzi în cuvinte ce-și pierd valoarea o dată cu măsura unui timp pierdut în încercări eșuate de a găsi fericire fără să oferi? Am stins țigara în scrumiera fără speranțe și fără așteptări.

Aș vrea să vezi situația prin ochii mei. Să-mi pot oglindi viziunea în gândurile tale și să-ți arăt câte regrete te pot aștepta. Dar am obosit să mă lupt cu situații pe care nu le pot controla. Când mă vei căuta, mi-aș dori să mai pot fi tot eu cea care te ascultă, te înțelege, te susține. Însă eu voi fi așternută în scrisoarea către bărbatul vieții mele:

“Adorm în brațele tale și îngrop orice urmă de grijă. Protecția lor am iubit-o din prima noapte. Căldura inimii tale topește răceala din așternut. Lângă tine mi-am uitat trecutul, am simțit prezentul și pot privi cu încredere în viitor. Mi-ai vindecat răni cu mângâieri și mi-ai liniștit zbuciumul sufletesc cu răbdare și tandrețuri.

Am avut și ezitări. Și alte gânduri răzlețe. Mi-ai pus bariere, cu iubire, pe alte căi posibile. Am rămas pe calea noastră și am învățat să accept lumina, la fel și umbrele ei. Uneori, simt că nu te merit. Și îmi dau seama că mai am de învățat despre iubire. Nu-ți pot da drumul, nu mă pot desprinde, nu te-aș putea uita. Nu m-aș putea ierta.

De-a lungul vieții, avem momente de simțire haotică. Acolo, aici, dincolo. Ne împărțim din suflet fără rost. Bucata mare din mine îți aparține ție. Mă reîndrăgostesc de tine fără motiv chiar și după atâta timp. N-aș fi crezut că poți lega pauze și ezitări. Dar continui să aduni cioburi din mine în fiecare zi. Mă reîntregești în ritmul tău. Cu siguranță.

Brațele tale rămân cele mai potrivite brațe pentru sufletul meu.”

*